

- обслуговуючий (технічний) персонал.

Створення і розробка нововведень здійснюються в умовах взаємодії всіх учасників групи, високої активності передусім генераторів ідей, дослідників, розроблювачів, консультантів (аналітиків).

О.Ю. ЛІНЬКОВА, к.е.н., доц., НТУ «ХПІ»

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ

Вступ. Сучасний розвиток економіки у світі характеризується інформаційним характером, що змінює структуру господарської діяльності, систему цінностей суспільства та їх взаємозв'язок. Дане питання знаходить своє відображення в статистичних даних щодо розміру інвестування та інтенсивності появи на світовому рівні інновацій в певних галузях діяльності. За таких умов актуальним стає питання дослідження процесів трансферу технологій як на міжнародному так і на міжгалузевому рівнях.

Дослідженням проблем, пов'язаних з трансфером технологій, займається багато вітчизняних та закордонних вчених. Але відкритими залишаються питання створення певних механізмів, які б враховували як технологічний рівень суб'єктів господарювання так і державну стратегію міжнародної співпраці країни. Постановка задачі. Метою дослідження є сучасні особливості трансферу технологій. Завдання публікації – розробка теоретичних основ механізму трансферу технологій.

Методологія. Для визначення особливостей і проблем трансферу технологій потрібно визначитися з механізмів їх створення. Розробка нових технологій складається з певних стадій: розробки ідеї; доведення ідеї до технологічного рівня; комерціалізація нової технології. Якщо оцінити альтернативні варіанти інноваційного розвитку країн за шкалою вартості, то самим дешевим є варіант виконання всіх стадій в одній країні, але при цьому запорукою успіху є вільність доступу до існуючих новацій, та відкритість політики країни щодо

поширення як продуктів всіх інноваційних стадій так і товарів, що були створені з використанням новації. А самим дорогим варіантом інноваційного розвитку країни є купівля певних інноваційних технологічних продуктів або товарів. В межах зазначеного інтервалу існує безліч варіантів інноваційного розвитку країн, які ми можемо спостерігати на прикладі інноваційного розвитку Японії, США, Німеччини.

Загальними проблемами сучасного трансферу технологій є інтеграція системи наукових знань, використання інформаційних технологій, висока швидкість появи новацій, нерівний ступінь доступу до результатів новацій. За таких умов для зменшення вартості інноваційного розвитку України необхідними є: удосконалення ринкової інфраструктури (державна підтримка розвитку фондового, страхового ринків); спрямування національної системи освіти на підготовку не ерудитів, а творчих особистостей; гармонійний розвиток всіх організаційно-правових форм бізнесу (малий та середній бізнес дозволяє найбільш економічним шляхом реалізовувати перші дві стадії інноваційного розвитку завдяки власній гнучкості, а великий – третю стадію); реалізація соціальних програм, спрямованих на зменшення рівня міграції.

Головною ідеєю реалізації міжнародної політики будь-якої країни в інформаційній економіці стає забезпечення сприятливих умов для трансферу передових технологій. Ця ідея є основою і створення нового в усіх сферах і підвищення конкурентоспроможності традиційних видів діяльності.

Результати дослідження. Дослідження особливостей та проблем сучасного трансферу технологій показує, що існує потреба розробки моделей та механізмів, які б враховували загальні риси інноваційного процесу на світовому рівні та його національні особливості.

Висновки. До головних особливостей сучасного трансферу технологій відносяться: інтеграція системи наукових знань, використання інформаційних технологій, висока швидкість появи новацій, нерівний ступінь доступу до результатів новацій. Трансфер технологій ускладнюється міжнародною

політикою окремих країн та їх об'єднань, відсутністю єдиної світової системи оцінки новацій, недосконалістю процесів впровадження новацій.

Питання для проведення подальших досліджень: розробка економіко-математичної моделі для підприємства, щодо визначення доцільності інвестицій у нову технологію.

А.И. ОМЕЛЬЧЕНКО, студ., НТУ «ХПИ», Харьков

КОНТРОЛЛИНГ ИНВЕСТИЦИОННЫХ ПРОЕКТОВ

Переход к рыночной экономике требует новых подходов к управлению: на первый план выходят экономические, рыночные критерии эффективности, повышаются требования к гибкости управления. Новым словом в управлении стало появление контроллинга как функционально обособленного направления экономической работы на предприятии.

Контроллинг — управленческая категория, которая охватывает все сферы деятельности организации: финансы, учёт, менеджмент, маркетинг, интегрируя и координируя деятельность различных служб для достижения оперативных и стратегических целей. Планирование, принятие решений и управление инвестициями из-за их долгосрочных последствий и капиталовложений считаются наиболее значимыми задачами на предприятии. Поэтому целью контроллинга инвестиционных проектов является достижение предприятием максимального дохода от введения в практику инвестиционного проекта путем контроля и осуществления мер по рациональному использованию инвестиционных ресурсов.

При принятии инвестиционных решений должны ставиться следующие вопросы, а задача контроллеров – своевременно найти ответы на них:

- инвестировать или не инвестировать;
- инвестировать сейчас или в более поздний период;
- в какой проект инвестировать (оценка альтернатив);